Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Herren er min hyrde, mig fattes intet. — Paa grønne enge leirer han mig, til hvilens vande leder han mig hen. — Han vederkvæger min sjæl, han fører mig paa retfærdighets stier for sit navns skyld. (Salme 23: 1—3).

NR. 15 | 1. AUGUST 1925 | 4 AARG.

DET SAMMENFØIEDE LED.

AV ORSON F. WHITNEY.

En skrivelse fra en i landflyktighet.

Det var i september 1842 da profeten Joseph Smith var fraværende, idet han av forsiktighet skjulte sig for nogen av hans fiender, der la planer mot hans frihet og liv. Skjønt han var i landflyktighet, kunne han ikke være uvirksom. Hans tanker cirklet sig om et emne, der hadde krydset hans sind i flere aar og som han erklærte for at være «det mest herlige emne henhørende til det evige evangelium». Dette emne henledet han kirkens opmerksomhet paa, ved en skrivelse dateret Nauvoo, Illinois, maaned og aar som ovenfor nævnt. I denne skrivelse, hvilket utgjør det 128. kap. i Paktens Bok, henfører han til det femte og sjette vers i det fjerde kapitel av profeten Malakias, der lyder saaledes:

«Ti se, jeg vil sende eder Elias, profeten, førend Herrens, den store og forfærdelige dag kommer, og han skal vende fædrenes hjerter til barnene og barnenes hjerter til fædrene, at jeg ikke skal komme og slaa jorden med ban.»

Joseph gir derefter følgende forklaring over profetien: «Jeg kunne ha git en tydeligere oversættelse herav, men den er tydelig nok til at fremme mine hensigter som den er. Det er tilstrækkelig at vite i dette tilfælde, at jorden vil bli slagen med ban, undtagen der er et eller andet sammenføiende led imellem fædrene og barnene, angaaende en

eller anden gjenstand, og se, hvilken er denne gjenstand? Det er daab for de døde. Ti vi kan ikke fuldkommes uten dem. Ei heller kan de fuldkommes uten os. Ei heller kan vi eller de fuldkommes, uten de der er døde i evangeliet ogsaa.» Han sa noget andet ogsaa, av endnu større betydning, hvilket jeg vil komme tilbake til senere.

Malakias' profeti der var uttalt omtrent 400 aar før Kristus, blev citeret av engelen Moroni da han viste sig for Joseph Smith om natten den 21. september 1823. Dog læste engelen den «litt forskjellig fra hvad vi læser i vore bibler,» og det er sandsynligvis dette Joseph tænkte paa, da han sa: «Jeg kunne ha git en bedre oversættelse.» Moronis budskap, indbefattende det første vers i det fjerde kapitel av Malakias, lød saaledes:

«Ti se, dagen kommer der brænder som en ovn, da skulle alle hovmodige og enhver som gjør ugudelighet være som halm, ti *de der komme,* skulle opbrænde den, sier hærskarernes Herre, og skulle hverken late dem rot eller gren.»

«Ti se, jeg vil aabenbare prestedømmet til dig ved profeten Elias' haand, førend Herrens, den store og forfærdelige dag kommer. Og han skal plante fædrenes forjættelser i barnenes hjerter, og barnenes hjerter skulle vendes til sine fædre; dersom det ikke blev saaledes ville den ganske jord bli lagt øde ved hin dags tilkommelse.»

Den samme profeti blev nævnt, da Elias' nøkler blev bekræftet paa Joseph Smith og Oliver Cowdery i april 1836. Følgende er en beretning om denne herlige tildragelse: «Derefter aabenbaret Elias sig og overantvordede Abrahams evangeli husholdning og sa, at i os og vor sæd skulle alle slekter efter os vorde velsignede». — Efterat dette syn var sluttet, aapnet sig for os et andet stort og herligt syn, ti Elias, profeten, som blev optat til himmelen uten at smake døden stod for os og sa: «Se, tiden er tilfulde kommen som blev talt ved profeten Malakias' mund, hvori han bevidnet, at han — Elias — skulle bli utsendt før Herrens den store og forfærdelige dag kommer — for at omvende fædrenes hjerter til barnene og barnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slaa jorden med ban. Derfor er denne husholdnings nøkler overantvordet i eders hænder, og herpaa

kunne I vite, at Herrens, den store og forfærdelige dag er nær, ja staar endog for døren.» (Paktens bok 110, 12—16).

Navnet Elias, er en græsk betydning av det hebraiske ord Elijah. Ved at sammenligne optegnelserne i Det nye og Det gamle Testamente er det tydelig, at disse navne er ensbetydende. Men Joseph Smith skiller mellem «Elias' aand» og «Elijahs aand»; den første en forløper for at berede Herrens vei, og den siste en der holder den beseglende myndighet, der er nødvendig for at fuldføre arbeidet for Messias' komme.

Elijah maa derfor ikke forveksles med Elias — det vil si — med Elias som overga nøklene til Abrahams husholdning. Der er mange Elias'er sier Joseph i den forstand, at den mindre bereder veien for den større, og ved den ene blev nøklene til den husholdning gjengit ved den tildragelse, som før beskrevet, saa at de gamle velsignelser uttalt paa den trofaste faders hode kunne, formedelst to av hans efterkommere, naa til hans avkom i vor tid. Av denne aarsak, tillikemed mange andre, er Joseph og Oliver guddommelig ordineret.

«At jeg ikke skal komme og slaa jorden med ban.» — Dette lyder som en trussel. Men er det saa? Kommer Herren til jorden for at forbande den? Er det hensikten med hans tilkommende besøk? Jeg tror det ikke. Tvertimot — Herren kommer for at velsigne jorden, at krone den med sin herlige nærværelse, at helliggjøre den til celestial ophøielse, og den forutsigelse angaaende sendebudet, der skulle bli sendt for at berede hans vei, er ikke en trussel, men en betimelig og venlig paamindelse.

Veien maa beredes, saa at Herren kan komme med sikkerhet — med sikkerhet til jorden og dens indvaanere, og disse profetiske ord er simpelthen en advarsel om hvad der uundgaaelig ville hænde, dersom Messias pludselige skulle komme og ikke en passende forberedelse var gjort for at motta ham. Hans herlighet ville fortære jorden. Denne solide klode ville smelte eller forsvinde som papir i en flamme, dersom folket ikke var beredt og veien rede for kongernes konges komme. Istedetfor den tiltænkte velsig-

nelse ville det bli en fortærende forbandelse, som Malakias beskriver det.

Dette forberedelsesarbeide kan sammenlignes med en vandbryter, som tar imot havets skummende bølger, ellers ville de oversvømme og ødelægge landet langs kysten. Noget i likhet med dette, men av en aandelig beskaffenhet, er nødvendig for at kunne møte Guds oversvømmende herlighet, der ellers ville feie væk alt foran sig. De hellige der opreiser hellige templer og arbeider deri og som paa andre maater er lydige til den almæktiges bud, bygger en saadan aandelig vandbryter. Det er bare en sammenligning naturligvis, og sammenligninger er aldrig helt fuldstændige, men det vil kanhænde tjene til at fremholde den tanke jeg ønsker at bringe til eder.

La os nu undersøke hvor, naar og under hvilke omstændigheter dette hellige verk begyndte.

Vi har ingen beretning om daab for døde tidligere, end i tidens midte — i Jesus og hans oprindelige apostlers dage. Denne ordinanse ville ha været for tidlig at utføre, før Kristus bragte evangeliet ind i aandeverdenen. Dette princip henhører mere under tidernes fyldes husholdning med hvilken tidernes midtes husholdning er nær forbundet. At de hellige i de tidligere dage praktiserte daab ved stedfortrædere, sees tydelig av Paulus' første Brev til Korintierne 15, 29, hvori apostelen irettesætter de frafaldne tvilere paa opstandelsen i disse ord: «Hvad monne de ellers gjøre som lar sig døpe for de døde, dersom de døde aldeles ikke opstaa? Hvi lar de sig da døpe for de døde?» Det er ganske tydelig at Paulus hentyder til hvad der i almindelighet praktisertes i Kristi Kirke.

En fuldkommen del i evangeliet.

Daab for de døde er en fuldkommen del i det evige evangelium, likesaa meget som daab for de levende. Døperen Johannes — som en Elias — beredte Herrens vei fordum, ved at prædike omvendelse og daab til syndernes forlatelse. Han utførte en lignende handling i vor tid, da han bekræftet det Aaronske prestedømme paa Joseph Smith og Oliver Cowdery, der umiddelbart derefter forkyndte om-

vendelse og daab til denne slekt. Døperen Johannes — hvilket indbefatter hans navn — er den store kundgjører og foregangsmand for daab — daab i vand — der anvendes for de døde saavelsom for de levende. Johannes døpte med vand, Jesus med ild og den Helligaand. Daab for de døde, hvilken bestaar av vand og aand, maa ha været anerkjendt av Jesus og av Johannes, og det er derfor de fordums hellige praktiserte den, som hentydet av Paulus i hans første brev til Korintierne.

De begunstigede.

For hvem var det utført? Hvem var de saa begunstigede? Det var de som var døde uten kundskap om evangeliet; de som var gjenstridige i Noa dage da arken byggedes (1. Pet. 3, 18—20), de hvem Guds Søn besøkte i aandeverdenen, mens hans korsfæstede legeme laa i graven, i korthet: evangeliet blev prædiket for de døde: «at de kunne dømmes som mennesker i kjødet, men leve for Gud i aanden.» De døde som her omtales, er uten tvil ogsaa indbefattet de som var ulydige for Noas dage. Og nu finder vi, som historien beretter, dette hellige princip i vor tidsalder.

I de siste dage.

Daab for de døde blev først nævnt offentlig av profeten Joseph Smith ved ældste Seymour Bremsons begravelse den 10. august 1840. Han hentydet atter til dette den 19. oktober samme aar i en skrivelse til de tolv apostle, hvorav de fleste var fraværende omkring i Europa. Profeten beretter i denne skrivelse, at han hadde git «vanlige instruksjoner i kirken angaaende dette emne.» (Essentials in Church History, page 304). Indholdet av disse instruksjoner kan sees av den følgende artikel, skrevet av præsident Joseph Smith og utgit i «The Times and Seasons» i Nauvoo.

Kundgjørelse fra redaktionen.

«Der er en mening som er almindelig antat, at menneskets bestemmelse avgjøres ved døden, og at det da er enten evig lykkelig, eller evig ulykkelig; dersom en person dør uten kundskap om Gud, at han da maa bli evig for-

dømt uten nogen formildende omstændighet ved hans dom, eller lindring av hans smerte, eller den mindste utsikt til befrielse, mens endeløse tider skal rinde hen.

Hvor meget ortodoks dette princip end er, saa vil vi finde, at det er motstridende den hellige skrifts vidnesbyrd herom, ti Frelseren sier, at alle slags synder og bespottelser skal bli tilgit, men bespottelser mot den Helligaand skal ikke bli tilgit, hverken i denne eller den næste verden — hvilket tydelig beviser, at der er synder som vil bli tilgit i den næste verden.

Vi har en beretning om, at vor Frelser prædiket for aanderne der var i fængsel og til aander der hadde været i fængsel siden Noas dage. Og hvad prædiket han for dem? At de skulle forbli der? Sikkerlig ikke. La hans egne uttalelser bevidne dette (Luk. 4, 18): «Han har utsendt mig for at forkynde fanger, at de skal faa frihet, og blinde at de skal faa sit syn, for at sætte undertrykte i frihet.» — Esaias sier saaledes: «at føre de bundne ut av fængsel, de som sitter i mørke i fangehuset.» (Es. 42, 7).

Vi ser av dette meget tydelig at han ikke bare gik for at prædike til dem, men for at befri eller føre dem ut av fængslet.

Esaias sier, idet han bevidner den elendighet der skal komme over jordens indbyggere: «Jorden skal rave frem og tilbake som en drukken, og den skal falde og ikke reise sig igjen. Og det skal ske paa den dag, at Herren skal hjemsøke det høies hær i det høie, og jordens konger paa jorden. Og de skal samles tilhobe som fanger i hulen og fængsles i fængsel, og efter mange dage skal de bli hjemsøkte.» (Es. 24, 20—22).

Vi ser saaledes, at Gud vil handle likt med menneskeslekten og med dem der hadde sin besøkelsestid, saaledes vil ogsaa de som Esaias hentyder til, faa sin besøkelsestid og befrielse, efter at ha været i fængsel mange dage.»

Nauvoo tempel.

Den 19. januar 1841 kom en aabenbaring der tilskyndet de hellige den befalende nødvendighet av at bygge et tempel i Nauvoo. I denne aabenbaring sier Herren: «Der er ingen

døpefont paa jorden hvori mine hellige kunne døpes for dem som er døde.» (Paktens Bok 124, 29). Templet i Kirtland, Ohio, der var bygget nogen aar førend denne aabenbaring var git, hadde ingen døpefont, da tiden ikke da var kommet for at paabegynde dette arbeide. Ikkedesmindre var det i Kirtland tempel at Elias' nøkler blev gjengit, ved hvis makt arbeidet for de døde derefter indviedes.

Da aabenbaringen av 19. januar blev git, var daab for de døde utført i Missisippifloden. Herren tillot det for en tid, indtil de hellige hadde faat tilstrækkelig tid til at bygge et tempel og en døpefont deri, hvorefter daab i floden da skulle ophøre.

Hjørnestenen til Nauvoo tempel blev lagt den 6. april 1841, og i den følgende oktobermaaned var bygningen saa langt fremskreden, at den kunne benyttes til daabshandlinger. En døpefont var anbragt i kjelderen, og den ufuldendte bygning var derover. Dette betegnet nu ophør med at døpe i floden. (Sluttes).

HJÆLPEFORENINGEN — DEN FØRSTE KVINDELIGE ORGANISASJON.

FRA «MILL. STAR» AV ALICE LOUISE REYNOLDS.

Vi blir ofte spurt: «Er hjælpeforeningen den ældste kvindelige organisasjon i verden?» Paa grund av den hyppighet hvormed dette spørsmaal fremkommer vil vi prøve at fremsætte det beste stof vi har for haanden, og vi vil be vore læsere erindre, at der er saa lite berettet der kan benyttes med hensyn til kvinders organisasjon op til den nyere tid, saa at drøftelsen herom maa betragtes som en begivenhet i vor tid. ?

Den kvindelige hjælpeforening var organiseret den 17. mars 1842 i byen Nauvoo, Illinois. — Den første kvindelige organisasjon i verden, hvorom vi har nogen beretning er «The Female Anti-Slavery Society», dannet i 1837.

For at fortsætte historien om kvindelige organisasjoner blir i almindelighet «The Sorosis Club» i New-York betragtet som den første kvindelige klub, men denne var dannet

i 1868. I 1889 blev den første samling av forbundsmæssige kvinder i Amerika holdt i byen New-York. Den første kvindelige stemmeforening, der blev kjendt under navnet «Den første kvindelige rettighets forening», blev avholdt i Seneca Falls, New-York i 1848. Vi feiret sommeren 1923 75-aarsdagen for denne forenings sammenkomst. Den første nasjonale samling av «kvinders kristelige avholdsforening» var sammenkaldt i 1874. De «unge kvinders kristelige forening» blev først til i 1858.

Ved at gaa ut fra disse beretninger vi er istand til at gi, er det tydelig at den eneste nasjonale organisasjon av kvinder, hvorom vi er blit underrettet, der er ældre end den kvindelige hjælpeforening, er «The Female Anti-Slavery Society» der ophørte med deres arbeide da slaveriet var ophævet. Den amerikanske kvindelige stemmeforening der fremkom i 1848 var 6 aar yngre end den kvindelige hjælpeforening, men i likhet med «Anti-Slavery Foreningen» har den fuldendt det arbeide hvorfor den var organiseret og er gaat ut av tilværelsen. Det er sikkert at andre organisasjoner har fulgt efter, hvilke arbeider for en utvidet rettighet for kvinder, men disse organisasjoner har ikke akkurat samme fremgangsmaate som den første amerikanske forening. Ti de kvinder der arbeider for utbredelsen av kvinders rettigheter er delt i to klasser, en klasse der tror at kunne naa maalet hurtigst ved at bare fortsætte med kvindelige organisasjoner, og en klasse der tror at naa deres gjenstand best gjennem at benytte sig av politiske partier.

Ved at ta disse ting i betraktning føler vi os berettiget til at dra den slutning, at den kvindelige hjælpeforening er den ældste kvindelige organisasjon i verden som har fortsat sin gjerning, og som har det maal for øie at organisere kvinder i alle deler av verden, hvor kirken har været oprettet.

Det er helt rimelig at kvinder der tilhørte baade den forbundsmæssige klub i Amerika og Amerikas kvindelige stemmeforening, ville tilkjende den kvindelige hjælpeforening første plass, paa grund av at en mand kaldte hjælpeforeningens kvinder sammen og organiserte dem, mens i de andre tilfælder var det kvinder som tok

initiativet baade til at kalde kvinderne sammen og at organisere dem. At kvinder i andre organisasjoner gjør den paastand, at hjælpeforeningen var organiseret av en mand, er jo en sandhet, men vi maa ogsaa erindre, at denne organisasjon blev til for at være til gavn, til opløftelse og til forfremmelse for kvinden, og at det ikke er andet end kvinders organisasjon.

I lyset av dette faktum føler vi, at hjælpeforeningen er berettiget til at kaldes den første kvindelige organisasjon i verden der eksisterer, da «den første kvindelige rettigheters forening» ikke kom frem før 6 aar senere, og «den første kvindelige klub» fik ikke sin tilværelse før Den kvindelige hjælpeforening var 25 aar gammel, mens «det nasjonale raad av kvinder» følgelig kom frem meget senere.

VISDOMSORDET.

AV IVAR FLØISAND.

Hvorfor vil alle, eller næsten alle mennesker spise gift, drikke gift, indaande gift og indsprøite den i sit blod? — Kun fordi at andre gjør det, eller for at behage sine fysiske sanser, eller av frykt for sygdom og død, eller for at glemme sorger og bekymringer! — Ingen av disse grunde kan ha indflydelse paa mennesker, der søker renhet og utvikling. Saadanne mennesker vil ikke alene fordømme tidens bruk av giftsorter som den største dumhet, men bevisgrundene for bruken av dem vil betraktes som et tilstrækkelig bevis paa den jammerlige tilstand av moralsk og sjælelig utvikling hos nutidens menneskehet: Mangel paa personlige overbevisninger, eller villigheten til at la det legemlige begjær og behov beherske sig; uvidenheten om begjærets følger og svakheten til at motstaa disse ting er beviser for, at utviklingstrinet er paa et lavt stadium.

Kristus sa: «Salig er de rene av hjertet, for de skal se Gud.» — Men hvordan kan vi være rene av hjertet, naar vi ikke kan holde de mindste budene. Den er avpasset efter de svakes forfatning. Ja de allersvakeste blandt alle de hellige som er, eller kunne kaldes hellige. Se, sandelig saa sier Herren til eder, paa grund av de ondskapsfulde rænker

som ere og ville være i ondskapsfulde menneskers hjerter i de siste dage, har jeg advaret eder og advarer eder forut ved at gi eder dette visdomsord ved aabenbaring. At saafremt nogen drikker vin eller sterk drik blandt eder, se, det er ikke godt ei heller behagelig for eders faders aasyn. — Profeten Esaias sier: «Ve dem som er helte i at drikke vin, og dyktige folk til at blande sterk drik.» — Altsaa der venter dem ikke noget godt, naar de engang skal staa frem for dommeren. De skal faa efter sine gjerninger. Hvor mange gode og ædle mænd er det ikke som er gaat under i livets store hav, ved at være henfalden til drik. Hvor mange tusen hjem er ikke blit ødelagt av denne djævelens drik? Hvor mange hustruer og barn har ikke lidd nød? Ja, døde av sult, fordi forsørgeren har drukket op sine penger.

Likeledes er det med tobakken. Ingenting er saa skadeligt for de unges fysiske og moralske utvikling som bruken av tobak. Enhver voksen mand som bruker tobak, sætter de yngre et daarlig eksempel. Det skulle være alle mænds og kvinders bestræbelse at sætte et godt eksempel for ungdommen. Hvilken religiøs overbevisning et menneske end har, saa skulle hans opgave altid være at leve et saadant liv, som er værdigt at efterfølge under alle forhold. De som har mottat raad og veiledning baade i ord og ved eksempel og som har læst, at de skulle holde sig fra te, kaffe, tobak og berusende drikke, begaar, naar de tillater sig at nyte disse ting, *en stor synd.* Kaffen og teen som menneskene er saa fryktelig glad i, er omtrent likesaa farlig som tobakken, idet kaffen indeholder 1,2 pct. koffein og teen indeholder 4 pct. koffein. Stoffet koffein er en *alcoloid,* og staar som saadan i række med morfin og opium. Den er altsaa en gift der virker narkotisk. De stoffer der har det største giftindhold viser sig at være de, der brukes mest, de vi allerhelst vil nyte. Hvor oplyste end menneskene vil gi det utseende av at være, vil de endnu helst spise av den forbudne frukt. De tænker ikke paa, at denne kan bli aarsaken til deres tidlige død.

I Paktens Bok staar der: «Jeg den Herre Gud, er forpliktet til at gjøre, hvad jeg sier, men naar I ikke gjør, hvad jeg sier, saa har I ikke noget krav paa mine velsignelser.

Alle de hellige, der ihukommer at holde og gjøre efter disse ord, og vandre i lydighet efter befalingerne, skulle annamme lægedom for deres navle og væske for deres ben.» — Det vil si det samme som at vi skulle erholde sundhet og helbred og at de skulle finde visdommens og kundskapens skatte, ja skjulte liggendefæ, de skulle løpe og ikke bli trætte og de skulle gaa og ikke bli matte, og jeg Herren, gir dem den forjættelse, at dødens engel skal gaa dem forbi, likesom Israels barn, og ikke ihjelslaa dem. — Tænk paa dette. Hvad er større end Guds visdom? Hvad er det første gode mennesket ønsker? *Helbred!* Hvor findes det menneske som ikke ønsker at leve? Det er langt over min forstand at uttale mig tilfredsstillende om Guds løfter vedrørende helbred og liv. Men hvis vi vil avstaa fra de ting, som fordærver vort legeme og vor sjæl, samt de finere instinkter i vor natur, saa vil vi motta alle lovede velsignelser. Vi har Herrens befalinger for, at vi ikke skulle bruke tobak, sterk drik, kaffe og te, fordi Herren har forbudt det. Nogle av søskende synes at undskylde sig med, at Herren ikke direkte uttalte det som en befaling, men for mig har visdomsordet en befalings styrke. Ti det viser, at den aabenbaring er git for at vise Guds vilje med hensyn til de Helliges timelige frelse i de siste dage. Hvis visdomsordet er Guds vilje, er det like saa bindende for mig som er medlem av denne kirke, som en befaling fra Herren ville være, ti hvorledes kan jeg undskylde mig, naar Herren gjør mig bekjendt med sin vilje og jeg ringeakter den? Der staar i skriften, at den som kjender mesterens vilje og ikke gjør den, skal faa mange hug, og det ansvar at ha kjendt Guds vilje, hviler paa kirkens medlemmer, og vi kan ikke undskylde os. Der er ingen undskyldning for os paa dommens dag ved at prøve paa at si: «Du befalte mig ikke, Herre.» Han kundgjorde sin vilje og det er nok. Herren har selv sagt, at den som venter at bli befalt i alle ting, er en efterladen tjener. Menneskene burde, selv om de ikke kjender Guds vilje, søke at utføre mange retfærdighetsgjerninger. Nu, da vi vet hvad Guds vilje er, er der ingen undskyldning for os. Det ansvar hviler paa os, at vi kjender Guds vilje, og hvis vi ikke tar hensyn til den, vil vi motta

«*mange hug*». Jeg føler, at vi burde svare som Adam, da der, ved en viss leilighet blev befalt ham at bygge et alter og opsende offer til Herren. Han gjorde det, og da englen kaldte paa ham og spurte: Hvorfor gjør du dette? gav Adam det ophøiede og sublime svar: Jeg vet det ikke, men Gud har befalt mig det. Det var nok for ham. Det burde være nok for enhver Siste Dages Hellig. At Herren har befalt det og vi er ikke ladt i mørke med hensyn til visdommen av befalingen.

CYKKELTUR FRA TRONDHJEM TIL OSLO.

Undertegnede og ældste Anthon H. Lund avreiste fra Trondhjem pr. cykkel den 2[illegible]. juni og ankom til Oslo den 13 juli, efter en meget interessant tur, hvor evangeliet blev forkyndt til folk som aldrig før hadde hat anledning til at høre det. Vi blev av størstedelen mottat venlig, med undtagelse av nogen faa, der paa grund av sin uvidenhet ikke ville vite av os. Som regel gik ryktet om, at mormonmisjonærerne var i nabolaget, likesom «fyr i tørt græs». En merkelig hændelse som er værd at nævne, fandt sted ved Ler stasjon. Vi gik nemlig ind paa en kafe og forlangte 2 fl. brus og stekte egg til hver av os, samt smørbrød, og da vi skulle betale blev der svaret os, at vi ikke hadde noget at betale. — Vi saa paa hverandre med forbauselse, hvorefter vi nedbad Guds velsignelse over hende for hendes velgjørenhet. — Vi reiste derpaa videre og ankom til Berkaak, hvor vi skriftet hele byen. Da først møtte vi en dame som ønsket at vi skulle holde møte hos hende lørdags aften, samt at vi kunne faa bo der til dagen efter, hvilket tilbud vi naturligvis mottok med glæde. Vi gik saa ut og inviterte alle til møtet. Paa veien møtte vi en mand og da han hørte at vi var misjonærer ønsket han at telefonere og bekjendtgjøre møtet saa godt han kunne, hvilket han ogsaa gjorde, men antagelig har folket gjort ham bekjendt med at vi var mormonere, saa derfor saa vi ikke ham eller hans frelste venner paa møtet, dog hadde vi 17 tilstede som ikke var av den kristelige flok, og disse var

meget interesserte og Herrens aand var utgydt i rikt maal over den lille forsamling, og den dame som eiede huset uttalte, at nu kan jeg se, at jeg ikke er døpt og jeg faar ikke fred før jeg kommer til Trondhjem og blir døpt. O! hvor godt det er at høre det gamle gode evangelium, sa hun. Vi var der og samtalte med hende til langt ut paa næste dag, og da vi reiste kom hun springende efter os med tre kroner og en pakke mat. — Vi reiste videre over det store Dovre og meget tørre egne, og det næste sted av betydning er Sel stasjon og der hadde frelsesarmeen, som bestod av 5 talere (2 damer og 3 herrer) samlet sammen en ikke saa liten forsamling og holdt sit friluftsmøte der, og da de alle hadde talt og tat imot deres kollekt, da begyndte vi at gi dem litt for deres penger, nemlig ved at dele vore skrifter ut gratis til alle, endog til talerne selv, hvilket disse mottok dem meget høflig og vi hørte dem si: «Ja, nu skal vi bli mormonere alle sammen». — Vi reiser videre og befinder os paa elvebredden, 12 km. utenfor Lillehammer. — Vi spiste under de mørke, dryppende skyer, og gik saa til hvile og drømme, mens vi hører fossens brusen, og det var akkurat som om fossen ville skylle os væk, og da pludselig vaakner vi og befandt os gjennemvaate av regnet. Vi maatte da søke ly paa et hotel i Lillehammer, hvor det tok en uke før vi fik vore tepper helt tørre. — Paa vor vei litt utenfor Eidsvold, mens vi holdt paa at skrifte, blev vi paa det hjerteligste mottat av en meget velstaaende mand i 45-aarsalderen som hadde været i Amerika i 35 aar og hans søster, en nobel kvinde som hadde reist hele verden over. Vi spiste aftens hos dem og samtalte med dem til kl. 2 nat. Vi sov deilig i hver vor seng og hvilte godt til søndag morgen. Vi spiste 5 maaltider med evangeliske samtaler til avveksling, som de begge med dypeste alvorlighet var interesserte i og med taarer i øinene bad de os farvel og bad os inderlig at skrive, samt at besøke dem hvis det nogengang passet for os. Ogsaa han uttalte, at han nu kunne se at han ikke var døpt — skjønt han hadde gjennemgaat denne ordinanse 2 gange før i andre samfund. Vi føler at ogsaa der vil sæden bære frukt engang.

Vi har reist 734 kilometer foruten at punktere, delt ut

25 000 skrifter og hat mange samtaler. Vi har holdt kun 1 møte — men har helse og sundhet og er blit riktig brune og føler godt, og er taknemlig til Gud for hans velsignelser paa denne tur.

Ældste Ole Hansen.

DEN NORSKE MISJON.

Daab.

Fredag blev Erna Ragnvik Fredriksen, og lørdag blev Maren Lovise Kristoffersen, Kaare Roald K. Winger, Dagmar Lovise Bergman, Lilly Miranda K. Winger, Astrid Marie K. Winger, Anfin Knudsen og Ragnvald William Nielsen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen og haandspaalæggelsen utførtes av misjonspræsident A. Richard Peterson. — Mandag 20. juli blev Hjørdis Wersland indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av ældste Willard Arveseth og haandspaalæggelsen av misjonspræsident A. Richard Peterson.

Ankomst.

Ældste Harald H. Eriksen ankom til Oslo den 17. juli med D.s. «United States» efter en behagelig reise over havet. Ældste Eriksen var født her i Oslo og emigrerte til Utah for 39 aar siden. Han er en nyttig mand hjemme og vi byder ham velkommen til Norge. Han vil virke som misjonær i Oslo konferanse.

Hvo som tror paa Gud kan visselig ha haab om en bedre verden, ja en plass hos Guds høire haand. Og dette haab kommer av tro og er et anker for menneskenes sjæl, hvilket vil gjøre dem faste og standhaftige, altid rike paa gode gjerninger og Guds navns herliggjørelse.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

15. *Jesu bjergprædiken.*

En dag gik Jesus hen til et bjerg og satte sig paa siden av dette. Hans disciple samlet sig rundt ham og han begyndte at lære dem. De ord som han talte den dag er kaldt bjergprædikenen. Du vil forstaa hans tale bedre, naar du blir ældre. Jesus fortalte sine disciple, at Gud ville velsigne de som var ydmyge — det vil si — ikke stolte, men milde og gode. — Gud er ikke fornøiet med saadanne som er hovmodige og stolte, og uten de ydmyger sig og blir som smaa barn, blir de ikke tilladt at indgaa i himmelens rike. Jesus sa ogsaa til disciplene, at Gud ville trøste de som var bedrøvet. Han har ogsaa gjort det. Folk overalt paa jorden har bedt til Gud i deres nød, og han har hørt deres bønner og trøstet dem ved sin hellige aand. Jesus sa videre, at Gud ville velsigne de som er snilde, og folk som er snilde er velsignet. Du vet, barn, at naar du gjør en god gjerning, saa føler du lykkelig. Her er ogsaa noget andet Jesus sa i sin tale: «De rene av hjertet skal se Gud.» Gud er et rent og hellig væsen, og for at kunne se ham og bo med ham, maa vi bli ham lik, ren i tanker, ord og gjerning, ren av hjertet. Jesus sa, at fredsstiftere — det er saadanne som hindrer trætte — skulle kaldes Guds barn. Det er Guds ønske at alle folk skulle leve i kjærlighet og fred, og han vil velsigne de som stiller trætte og opbygger fred og god forstaaelse blandt menneskene.

Nu, Jesus hadde utvalgt tolv apostle, og de skulle snart gaa ut i verden og prædike evangeliet for folket. De skulle ikke ta penger med sig, ei heller to klædninger. Gud ville ta vare paa dem. Og i den hensikt at styrke deres tro paa Gud, sa han til dem: «Se til fuglene i luften; de saar ikke,

høster ikke og samler ikke i lader; Gud føder dem, og han vil ogsaa føde eder. Og se til liljerne paa marken, de arbeider ikke, spinder ikke, og dog var kong Salomo i al sin herlighet ikke klædt som de. Og naar Gud gir blomsterne klær, vil han ogsaa klæ eder. Søk at leve til hans behag, og han vil gi eder alt hvad I trænger.»

Derefter lærte han sine disciple denne bøn: «Fader vor, du som er i himlene, helliget vorde dit navn, komme dit rike, ske din vilje, som i himmelen saa og paa jorden, gi os idag vort daglige brød og forlat os vor skyld, som og vi forlater vore skyldnere, led os ikke ut i fristelse, men frels os fra det onde, ti dit er riket, makten og æren i evighet. Amen.»

Da Jesus hadde endt sin tale gik han ned av bjerget, og en mængde mennesker fulgte ham. En stakkars spedalsk kom og knælte ned for ham og sa: «Herre, om du vil, kan du gjøre mig ren.» En spedalsk er en person hvis kjøt er opspist av sygdommen. Sommetider kunne baade fingrene og føtterne være væk. Ingen kunne helbrede spedalskhet. Folk var saa ræd for spedalske at de tillot dem ikke at komme i nærheten av dem. De spedalske maatte bo for sig selv, og naar de kom ind i byene, maatte de rope eftersom de gik: «Uren! Uren!» Men Herren var ikke ræd for de spedalske, for Herren hadde makt over alle sygdommer, endog over døden. Saa Jesus rakte ut sin haand og rørte ved den stakkars spedalske mand og sa: «Jeg vil, bli ren,» og den syke var øieblikkelig helbredet. Herren bad ham gaa til prestene og ofre et takoffer til Gud, ti det var ved Guds kraft at han var blit helbredet. (Forts.).

INDHOLD: Det sammenføiede led. — Hjælpeforeningen — Den første kvindelige organisasjon. — Visdomsordet. — Cykkeltur fra Trondhjem til Oslo. — Den norske misjon. — Barnas avdeling.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.